

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret! (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388671520/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

deres Post. Dermed ilede han bort, for at bestige det Knubskib, som laae ved den anden Ende af Søen. Der blev en Taushed af et stivt Qvarter.

Vejret var skjønt: Solen skinnede varmt, og Luften var klar og stille, Søen var glat som et Spejl. Kun af og til sprang en Fisk, og satte den blanke Flade i kortvarig Bevægelse, hvorved Billedet af Svirungaards Huse og Træerne i dens Have forplumredes for mit fornøjede Blik, og jeg selv vaktet af mine søde Sværmerier; saaledes – tænkte jeg da – forstyrres ogsaa vore skønneste Forhaabninger; saaledes forsvinde vore prægtige Lufislotte; saaledes omskiftes den første stille rene Kjerlighed med Lidenskabens Uro. – Men det duer ikke at være sentimentalisk paa Andejagt: jeg stræbte at forjage slige her saa upassende Tanker, og henvende hele min Opmærksomhed paa Dagens Gjerning og de Pligter, jeg nu havde at opfylde – ikke fordi jeg troede dem saa saare vanskelige; thi endnu havde jeg hverken seet eller hørt en eneste And, og var nær ved at ansee den hele Jagt for blot en Manoeuvre, et Spilfægterie. Jeg tog mærkeligen fejl.

Jeg stod just meget incommoderet af Myg og Fluer, hvilke næsviste Gjæster jeg neppe torde fordriste mig til med Haanden at bortjage, saavel formødelst de erholdte Formaninger, som fordi min Side-mand, den gamle Hr. Ruricolus, ved enhver mine Armbevægelser rystede misbilligende med Hovedet og udhvilede et langt, men dæmpet »Hys« gennem Tænderne – jeg stod saaledes, siger jeg, næsten givet til Priis for mine Fjender, mod hvem jeg nu hartad ikke anderledes kunde forsvare mig end ved at puste og sætte alle mine Ansigtsmuskler i Bevægelse: da – da et Plump i Vandet og et Skrig, det rædsomste jeg i mit Liv har hørt, lød fra hin Ende af Søen, og gjend-lød i Bakkerne og mod Svirungaards Bygninger og Hauge. Jeg ah-nede en Ulykke, og raabte forfærdet: »Hr. Ruricolus! Kammerraaden er sikkerlig styrtet i Søen,« hvorpaa Hans Velærværdighed svarede med en Latter, den han dog, som en Forbrydelse mod Jagtlovene – men længe forgjæves – stræbte efter at kvæle; til den omsider hændede i nogle Knist. Ved et Ryst med Hovedet og et Vink med Haanden paabød han mig Taushed og betog mig tillige min utidige Frygt. Da Vejret var saa stille, maac de andre Skyttere ogsaa have hørt mit barn-agtige Udraab, men og med mere Selvbeherskelse gottet sig derover. – Det var min første Flause; men det skulde ikke blive den sidste.

Nu da: Skriget eller rettere Vrælet, jeg hørte, kom rigtignok fra